

Parti, og vi kan kun overstemmes, saafremt det lykkes den højtærede Minister eller rettere den ærede Ordfører at samle de tre andre Partier imod os. Naar den højtærede Minister bebrejder os, at vi tager Særstandpunkt og søger at kæmpe for denne Sag, maa den højtærede Minister med Hensyn til Forhaabninger virkelig mindes sine egne Ord endnu fra i Dag, da han sagde: den Gang, jeg forelagde dette Lovforslag, forekom det mig, at det var affattet som det yderste, man kunde gaa til. Naar den højtærede Minister ikke vil have vakt Forhaabninger, maa han i Virkeligheden mene, at de Folk, som berøres af det foreliggende Lovforslag, ikke maatte have megen Tillid til den højtærede Ministers Indfyldelse i Folketinget eller til, at den højtærede Minister i Virkeligheden vilde søge at gennemføre det, hvorom der var Tale. Jeg maa dog gaa ud fra, at hvis man fik en virkelig Støtte blot fra det ene af Regeringspartierne, kunde man ogsaa gøre Regning paa en vis Støtte heroppe.

I øvrigt vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, der talte om, at man i et saadant Tilfælde ikke maatte tage Særstandpunkt, at den Gang, da den højtærede Minister endnu sad i Oppositionens magelige Lænestol, saa kunde han aldrig finde saadanne Tilfælde. Den Gang, da den højtærede Minister var en udmærket Ordfører for Oppositionen fra en vis Side mod Regeringen, tror jeg ikke, at han kunde finde et eneste Tilfælde, enten det nu gjaldt Skattelove eller andet, hvor han ikke vilde være med til at opponere og stille Ændringsforslag. Jeg ved ikke, om det er saaledes, at den højtærede Minister virkelig mener, at eet gør man, naar man er i Opposition, og et andet ønsker man, naar man er Regering.

Finansministeren (Brandes): Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) benyttede det Udtryk, at hvad man her i Tinget blev enig om, maatte der kunne være Haab om at kunne gennemføre. Ja, det er netop det, jeg har sagt. Hvis der havde været en Mulighed for her i Tinget at blive enig om noget, vilde der være den allerbedste Foranledning for Finansministeren til at forsøge at faa dette gennemført i Folketinget. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men der har jo slet ikke været Haab derom. Saa snart det ærede Medlem kom ind i Udvalget, maatte jo ethvert Haab om, at der kunde opnaas Enighed om, hvad der

fra Højres Side i Udvalget ønskedes, være slukket, og dermed er ogsaa sagt, at der ikke kunde opnaas nogen som helst Enighed i Salen.

Det ærede Medlem mente, at jeg ved at fremsætte mit Lovforslag havde vakt store Forventninger, og at man maatte undre sig over, at jeg vilde fremsætte et Lovforslag, som jeg ikke var sikker paa at kunne gennemføre. Men forstaar det ærede Medlem da ikke dette, at det Lovforslag, jeg fremsatte, var et Lovforslag, som jeg mente indeholdt berettigede Krav; jeg mente, at det var rimeligt at imødekomme Tjenestemændene, saaledes som Lovforslaget gjorde, men jeg mødte da i Folketinget en Modstand, som jeg for det første ikke mente at kunne overvinde, men som for det andet havde sin gode Begrundelse, som jeg vel forstod, og som jeg hele Tiden havde været klar over maatte komme. Denne Modstand var begrundet ved det, som den ærede Ordfører for Udvalget har fremført i Dag, og som vi alle ventede kunde fremføres med Styrke, nemlig at man krævede af en Befolkning, der var mindre velstillet end de Personer, som man her vilde yde Hjælp, at den skulde yde dem Hjælp. Dette er et Argument, som næsten ikke er til at komme over. Og naar den ærede Ordfører for Højre (Piper) før sagde, at denne Befolkning jo ikke ydede de Midler, hvoraf Hjælpen skulde udredes, saa har allerede den ærede Ordfører for Udvalget (J. Pedersen) gjort opmærksom paa, at der her i Landet jo ikke alene svares direkte Skatter, men at største Delen af Skatteindtægten tilflyder Statskassen gennem indirekte Afgifter, i hvilke jo alle tager Del uden Hensyn til, om de i og for sig er satte i direkte Skat eller ej. Den Indvending, at det her forlanges af de mindre velstillede, at de skal yde til de mere velstillede, er uhyre stærk, og det var den, for hvilken det ærede Medlem i Folketinget, som førte Ordet for Højre dernede, i Virkeligheden bøjede sig, som Ministeren ogsaa maatte bøje sig for, og som jeg ikke ser, der er nogen Skam ved at bøje sig for. Naar denne Indvending føres i Marken, er den af en ganske overvældende Betydning. Overfor denne Modstand, der fandtes i alle Partier i Folketinget, og som altsaa Højre dernede ogsaa var inde paa, var jeg altsaa nødt til at opgive de bedst stillede Tjenestemænd, hvad jeg saa ogsaa gjorde. Her har der ganske sikkert maattet vækkes Forhaabninger, men jeg har fra første Færd sagt, hvad jeg nu gentager, at